

Čj. UOOU-07393/15-31

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 10. prosince 2015 podle § 90 odst. 1 písm. a) a § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-07393/15-25 ze dne 31. srpna 2015 se na základě rozkladu účastníka řízení, České republiky - Ministerstva zdravotnictví, se sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2, IČ: 00024341, **zrušuje a řízení se zastavuje.**

Odůvodnění

Rozhodnutím čj. UOOU-07393/15-25 ze dne 31. srpna 2015 byla účastníkovi řízení, České republice - Ministerstvu zdravotnictví, se sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2, IČ: 00024341, uložena opatření k nápravě, a to ve smyslu § 40 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

Rozhodnutí bylo vydáno na základě výsledků kontrol, které provedla inspektorka Úřadu pro ochranu osobních údajů PaedDr. Jana Rybínová ve Fakultní nemocnici Brno a Fakultní nemocnici Olomouc. Kontroly byly zaměřeny na zpracování osobních údajů v souvislosti s novorozeneckým laboratorním screeningem, který se v nemocnicích provádí na základě účastníkem řízení vydaného „Metodického návodu k zajištění celoplošného novorozeneckého laboratorního screeningu a následné péče“, který byl publikován ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví ČR č. 6/2009 (dále jen „Metodický návod“). Dále se rozhodnutí opíralo o spisový materiál shromážděný v souvislosti s šetřením dle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve věci nezletilých dětí

V kontrolním protokolu čj. UOOU-01679/14-35 ze dne 20. května 2015, který se týká Fakultní nemocnice Brno, i v kontrolním protokolu čj. UOOU-01693/14-32 ze dne 20. května 2015, který se týká Fakultní nemocnice Olomouc, bylo kontrolující inspektorkou konstatováno porušení § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť účastník řízení označený jako správce osobních, resp. citlivých údajů zpracovávaných v rámci novorozeneckého laboratorního screeningu, neurčil výše uvedeným fakultním nemocnicím dobu nezbytnou k uchování osobních resp. citlivých údajů v souladu se stanoveným účelem zpracování. Dále měl účastník řízení porušit ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., jelikož fakultním nemocnicím, označeným jako zpracovatelé, neurčil povinnost vyžadovat písemný souhlas rodičů, resp. zákonných zástupců novorozence s provedením specifické zdravotní služby, tedy novorozeneckého laboratorního screeningu a současně nestanovil povinnost vyžadovat souhlas s uchováním screeningového vzorku, tj. biologického materiálu - suché kapky krve

na screeningové kartičce. Kontrolované fakultní nemocnice proti kontrolním zjištěním nepodalý námitky.

Vzhledem k tomu, že účastník řízení označený jako správce osobních údajů nezakotvil v Metodickém návodu, zákonu ani v jiném obecně závazném právním předpisu poučení o povinnosti fakultních nemocnic vyžadovat při realizaci novorozeneckého laboratorního screeningu a následném uchování screeningových vzorků s osobními a citlivými údaji výslovný souhlas zákonného zástupce novorozence, byl označen za odpovědného ohledně zpracování a následného uchování novorozenecké kapky krve, tj. biologického materiálu nezletilých dětí ..., a to ... (nar. ...) a ..., (nar. ...) ..., které bylo provedeno bez písemného souhlasu matky (zákonného zástupce) s poskytnutím specifické zdravotní služby, tj. novorozeneckého screeningu dle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, a bez souhlasu s následným zpracováním a uchováváním vzorků s osobními a citlivými údaji jejich dětí. Tím dále došlo k porušení povinnosti správce osobních údajů dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.

Z uvedených důvodů byla účastníkovi řízení rozhodnutím uložena následující nápravná opatření, a to včetně lhůty pro jejich splnění:

1) Zajistit ve smyslu § 6 zákona č. 101/2000 Sb. vydání právního předpisu, který bude obsahovat zmocnění ke zpracování osobních, resp. citlivých údajů, a to i prostřednictvím změny Metodického návodu tak, aby byl v souladu se zákonem č. 373/2011 Sb., a stanovit jeho závaznost pro zdravotnická zařízení, která se podílejí na programu novorozeneckého laboratorního screeningu. Dále stanovit maximální dobu uchovávání biologického materiálu, tj. suché kapky krve na screeningových kartičkách na základě odborných poznatků a v souladu s § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy po dobu nezbytnou k naplnění stanoveného účelu a se zřetelem na souhlas zákonných zástupců novorozenců s poskytnutím specifické zdravotní služby dle § 28 odst. 3 písm. a) bodu 5 zákona č. 373/2011 Sb. Toto nápravné opatření mělo být realizováno v termínu do 3 měsíců od právní moci rozhodnutí.

2) Provést likvidaci všech osobních, resp. citlivých údajů shromážděných v rámci novorozeneckého laboratorního screeningu jako součásti biologického materiálu, tj. suché kapky krve novorozenců, jejichž doba uchování bude v rozporu s dobou, stanovenou po odborném posouzení doby účastníkem řízení dle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Toto nápravné opatření mělo být realizováno do 9 měsíců od právní moci rozhodnutí.

3) Provést likvidaci osobních, resp. citlivých údajů shromážděných v rámci novorozeneckého laboratorního screeningu, jako součásti biologického materiálu, tj. suché kapky krve novorozenců, které byly odebrány za účelem cíleného laboratorního screeningu novorozenců v rozporu s ustanovením § 28 odst. 3 písm. a) bodu 5 a odst. 4 písm. a) a b) zákona č. 373/2011 Sb. Toto nápravné opatření mělo být realizováno do 9 měsíců od právní moci rozhodnutí.

4) Provést likvidaci osobních, resp. citlivých údajů shromážděných v rámci novorozeneckého laboratorního screeningu, jako součásti biologického materiálu, tj. suché kapky krve novorozenců - dvou dcer paní ... (... , nar. ... a ..., nar. ...), které jsou uchovávány ve Fakultní nemocnici Královské Vinohrady a ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze, bez souhlasu jejich matky. O provedené likvidaci informovat písemně matku dětí Toto nápravné opatření mělo být realizováno do 1 měsíce od právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí bylo účastníkovi řízení doručeno dne 31. srpna 2015 a dne 15. září 2015 účastník řízení rozhodnutí napadl řádným rozkladem. V něm navrhl rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Na podporu toho uvedl následující:

Účastník řízení především uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí o uložení nápravných opatření je nepřezkoumatelný. Stejně tak text samotných nápravných opatření je, podle

názoru účastníka řízení, formulován zcela neurčitě, obecně a nepřezkoumatelně, zejména opatření k nápravě 2) a 3) jsou formulována velmi obecně, bez konkrétní věcné specifikace. V této souvislosti je odkazováno na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 5 A 134/2010-55 ze dne 26. srpna 2014. Nadto uvedl, že je třeba již v oznámení o zahájení správního řízení popsat, v jakém jednání je spatřováno naplnění znaků skutkové podstaty některého ze správních deliktů, resp. je třeba popsat jaké jednání je v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb. a tedy vylíčit místně, časově a věcně, o jaké pochybení mělo ze strany účastníka řízení dojít.

Dále účastník řízení uvedl, že v případě zajištění celoplošného novorozeneckého laboratorního screeningu není správcem osobních údajů, jelikož není subjektem, který by určoval účel a prostředky zpracování osobních údajů, prováděl zpracování osobních údajů a odpovídal za něj. Vydání Metodického návodu a fakt, že účastník řízení je zřizovatelem několika fakultních nemocnic sám o sobě nepostačuje k závěru, že by měl být považován za správce osobních údajů při jakékoli činnosti fakultních nemocnic jako poskytovatelů zdravotních služeb. Navíc, podléhá-li zpracování předmětných osobních údajů režimu vedení zdravotnické dokumentace podle § 52 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, upozorňuje se na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 3/2015, podle kterého je správcem osobních údajů poskytovatel zdravotních služeb. K tomu účastník řízení ještě uvedl, že by neměl být subjektem, jenž by měl provést likvidaci osobních údajů shromážděných v rámci novorozeneckého screeningu, jak se uvádí v opatřeních k nápravě 2), 3) a 4), jelikož není správcem a subjektem odpovědným za vedení těchto údajů.

Stejně tak účastník řízení shledal jako nedostatečné vypořádání jeho tvrzení, že stopa krve na novorozeneckých kartičkách není citlivým údajem, a to s odkazem na směrnici č. 95/46/ES, kde má být uvedeno že, *„vzorek lidské tkáně, jako například kapka krve, je zdrojem, z něhož je možné genetický údaj získat, ale sám o sobě není citlivým údajem, podobně jako je biometrickým citlivým údajem vzor otisku prstu, avšak nikoliv sám prst“*.

Účastník řízení vyjádřil svůj nesouhlas i s tvrzením, že nestanovil nemocnicím dobu uchování osobních a citlivých údajů v souvislosti s novorozeneckým screeninem a odvolává se na doby uvedené ve vyhlášce č. 98/2012 Sb., o zdravotnické dokumentaci.

Navíc, podle jeho argumentace, Úřad pro ochranu osobních údajů není subjektem věcně příslušným k posuzování, zda došlo k porušení ustanovení § 28 zákona č. 373/2011 Sb. a není tedy ani oprávněn ke konstatování, že došlo k porušení tohoto zákona. Do působnosti Úřadu pro ochranu osobních údajů pak nespadá ani to, aby direktivně stanovil vydání právního předpisu, a to ještě v situaci, kdy doby uchování zdravotnické dokumentace nebo jejich částí jsou upraveny předpisem (vyhláškou č. 98/2012 Sb.).

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a to včetně procesu, který předcházal jeho vydání. Zejména se odvolací orgán zabýval argumentací účastníka řízení vyjádřenou v rozkladu.

Nejprve se odvolací orgán zaměřil na problematiku stanovení toho, kdo v rámci předmětného zpracování osobních údajů zastává pozici správce. Především připomenul, že fakultní nemocnice je podle § 111 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb. státní příspěvkovou organizací, vůči níž vykonává zřizovatelskou funkci účastník řízení. Žádný zákon ani obecně závazný právní předpis však tento vztah komplexně neupravuje. To ve svém důsledku v jisté míře problematizuje jakýkoli řídicí akt účastníka řízení vůči fakultním nemocnicím. Tyto řídicí akty proto je třeba odvozovat spíše z pravomocí účastníka řízení jakožto ústředního správního orgánu pro oblast zdravotnictví.

Následně odvolací orgán analyzoval Metodický návod. Předně lze konstatovat, že se neodvolává na žádné zákonné zmocnění a jeho závaznost je tedy sporná. Co se týká jeho obsahu, zahrnuje především popis postupů při provádění novorozeneckého laboratorního

screeningu včetně popisu postupů při pořizování dokumentace a stanovuje kompetence při provádění laboratorních vyšetření a zajištění následné péče pro případ diagnostikované choroby. Ohledně vlastního zpracování osobních údajů fakultními nemocnicemi Metodický návod v zásadě pouze stanoví, že laboratoře novorozenceho screeningu (tedy určené fakultní nemocnice) „zajistí adekvátní skladování a archivaci novorozenceho screeningových kartiček po dobu minimálně 5 let tak, aby mohly být použity pro opakování vyšetření při jakékoli nejasnosti z předcházejícího vyšetření (např. při podezření na falešnou negativitu) a zároveň byly chráněny před případným zneužitím.“ (viz čl. 4 odst. 8). Metodický návod tedy ve svém důsledku postihuje všechna zdravotnická zařízení poskytující péči novorozencům a neomezuje se na fakultní nemocnice. Z obsahového hlediska tudíž musí být hodnocen jako akt sui generis (spíše doporučujícího charakteru) a nikoli jako řídicí úkon zřizovatele.

Podle názoru odvolacího orgánu pak výše uvedené v žádném případě neodůvodňuje závěr, že by účastník řízení byl v pozici správce osobních údajů. Především proto, že v rozporu s definicí dle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. závazně a ani komplexně neurčil prostředky zpracování osobních údajů a tyto záležitosti v zásadě ponechal v pravomoci fakultních nemocnic. Je také sporné, do jaké míry určil účel zpracování osobních údajů; tento účel totiž primárně vyplývá ze zákona, především z ustanovení § 28 zákona č. 373/2011 Sb.

Odvolací orgán tudíž došel k názoru, že účastník řízení jako ústřední správní orgán, resp. jako zřizovatel pouze uložil příslušným fakultním nemocnicím činnosti, ze kterých vyplynula nutnost vystupovat v pozici správce osobních údajů, aniž by sám tuto pozici zastával. To v zásadě připouští i samo rozhodnutí, které ve výrokové části uvádí, že účastník řízení... „ponechal odpovědnost za zpracování osobních a citlivých údajů na zdravotnických zařízeních, tedy porodnicích, pediatrických zařízeních, laboratořích a fakultních nemocnicích...“ Lze dále připomenout, že odpovědnost za zpracování je jedním z imanentních znaků správce osobních údajů dle definice obsažené v § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.

Z uvedených důvodů tedy odvolací orgán shledal, že účastník řízení není subjektem, kterému jako správci bylo možné ukládat jakákoliv opatření k nápravě.

Ohledně opatření k nápravě 1) považuje odvolací orgán za nezbytné doplnit, že vztah mezi správcem a zpracovatelem má dle § 6 zákona č. 101/2000 Sb. buď vyplývat z právního předpisu (tj. být jím upraven) anebo být založen smlouvou obsahující vymezené náležitosti. Vzhledem k nejasnému charakteru Metodického návodu, je nutno zpochybnit tu část opatření k nápravě 1), podle níž by žádoucí stav měl být dosažen prostřednictvím novely (změny) Metodického návodu; zde by bylo na místě uzavření příslušné smlouvy. Příslušná pasáž opatření k nápravě 1) proto je v rozporu s § 6 zákona č. 101/2000 Sb.

Z řečeného nicméně nevyplývá, že se na Ministerstvo zdravotnictví neklade v rovině ústavněprávní povinnost vytvořit odpovídající regulační rámec v oblasti ochrany soukromí a osobních údajů. Ochrana ústavnosti není a ani z povahy věci nemůže být pouze úkolem Ústavního soudu, nýbrž je úkolem všech orgánů veřejné moci.

Patří se předeslat, že zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, v § 10 odst. 1 stanoví, že Ministerstvo zdravotnictví je ústředním orgánem státní správy pro zdravotní služby, ochranu veřejného zdraví, zdravotnickou vědeckovýzkumnou činnost, poskytovatele zdravotních služeb v přímé řídicí působnosti, (...) a zdravotnický informační systém (...).

Již vzhledem k tomuto vymezení kompetencí Ministerstva zdravotnictví je třeba připomenout judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu týkající se povinností zákonodárce přijmout normativní řešení.

Parlamentní shromáždění Rady Evropy v rezoluci č. 428 z roku 1970 v odstavci C7 konstatovalo, že čl. 8 Úmluvy by měl chránit nejen před státem, ale i před soukromými osobami. Že čl. 8 Úmluvy nezahrnuje pouze zákaz zásahů do soukromého života, nýbrž i pozitivní závazky, dokládají kupř. rozsudky ESLP *Marckx v. Belgie*, *Airey v. Irsko*

a Leander v. Švédsko. K vytvoření odpovídající úpravy se ESLP vyjádřil rovněž ve věcech Z a další v. Spojené království, E. v. Spojené království a KU v. Finsko.

V dané souvislosti stojí za zdůraznění nálezný sp. zn. Pl. ÚS 9/07 ze dne 1. 7. 2010 (N 132/58 SbNU 3; 242/2010 Sb.). Tímto nálezem došlo k podstatné precizaci charakteru povinnosti zákonodárce přijmout zákon předpokládaný § 29 zákona o půdě, a to formou aditivního nálezového výroku. Je namístě zaznamenat rovněž nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 20/05 ze dne 28. 2. 2006, 252/2006 Sb., N 47/40 SbNU 389, k absenci právní úpravy umožňující jednostranné zvýšení nájemného v bytech.

Byť novelizací (změnu) Metodického návodu, resp. jiný postup Ministerstva zdravotnictví se srovnatelným smyslem a účelem nelze klást naroveň s otázkou (kvalifikované) legislativní nečinnosti podle citované judikatury, jako východisko je třeba rovněž zde brát princip právního státu (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 85/04, ze dne 13. 7. 2006, N 136/42 SbNU 91). Tuto zásadu se patří aplikovat i v konkrétních situacích, pro jejichž řešení neexistuje speciální právní předpis.

Pochybení Ministerstva zdravotnictví vyplývá rovněž z ustáleného náhledu na kategorii „genetického soukromí“, které představuje jednu z nejdůležitějších a nejdiskutovanějších komponent práva na informační sebeurčení. Toto právo je nezbytnou podmínkou nejen pro svobodný rozvoj a seberealizaci jednotlivce ve společnosti, nýbrž i pro ustavení svobodného a demokratického společenského řádu.

Relevanci genetického soukromí spolehlivě dokládá též literatura z oblasti přírodních věd. Dlužno zmínit zejména texty E. E. Schadt, Sangsoon Woo, Ke Hao: Bayesian method to predict individual SNP genotypes from gene expression data. Nat Genet. 2012 May; 44(5):603-8, a dále M. Gymrek, A. L. McGuire, D. Golan, E. Halperin, Y. Erlich: Identifying personal genomes by surname inference. Science. 2013.; 339(6117):321-4.

Výroková část tohoto rozhodnutí tudíž v žádném případě neimplikuje absenci povinností Ministerstva zdravotnictví stran vytvoření úpravy splňující požadavky na adekvátní ochranu soukromí a osobních údajů.

Toto byly hlavní důvody, na jejichž základě odvolací orgán shledal nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí včetně nesprávnosti a nezákonnosti uložených opatření k nápravě a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Pro pořádek se pak odvolací orgán zabýval i dalšími relevantními aspekty rozhodnutí včetně procesu předcházejícímu jeho vydání, především zahrnutými v další argumentaci účastníka řízení.

Ohledně problematiky stanovení doby uchování osobních údajů vztahujících se k novorozeneckému screeningu odvolací orgán shledal, že předmětné údaje se týkají zdravotních služeb, resp. nepochybně mají relevanci ke zdravotnímu stavu pacienta. Dále je nutné uvést, že podle § 2 zákona č. 373/2011 Sb. se ustanovení zákona č. 372/2011 Sb. v souvislosti s poskytováním specifických zdravotních služeb použijí, pokud není stanoveno jinak; ohledně vedení zdravotnické dokumentace ovšem jinak stanoveno není. Předmětné údaje tedy v každém případě podléhají režimu podle § 53 a násl. zákona č. 372/2011 Sb. a prováděcí vyhlášky č. 98/2012 Sb. Dále lze připomenout ustanovení § 53 odst. 2 zákona č. 372/2011 Sb., podle něhož zdravotnická dokumentace obsahuje též informace „o průběhu a výsledku poskytovaných zdravotních služeb“ a dalších významných okolnostech „při poskytování zdravotních služeb“. Ostatně sama vyhláška č. 98/2012 Sb. v ustanovení § 1 odst. 3 stanoví, že zdravotnická dokumentace obsahuje i „záznamy, součásti a jiné skutečnosti stanovené... zákonem o specifických zdravotních službách“.

Z druhé strany je zjevné, že vyhláška č. 98/2012 Sb. se předmětnou záležitostí specificky nijak nezabývá, resp. její aplikace působí v praxi problémy. O tom ostatně svědčí i vyjádření účastníka řízení v dopise čj. MZDR 38530/2015-5/PRO ze dne 26. srpna 2015. Nicméně odvolací orgán má za to, že pokud by bylo důsledně postupováno podle vyhlášky

č. 98/2012 Sb. mělo být vycházeno z § 5 odst. 2 uvedené vyhlášky a dokumentaci uchovávat po dobu 5 let.

Dále odvolací orgán konstatuje, že pokud bude obecně zváženo uplatnění § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., je třeba vzít v úvahu, že se stanovení lhůty pro uchovávání osobních údajů váže k účelu zpracovávání. Jím ani vlastním stanovením lhůty pro uchovávání předmětných osobních údajů se však rozhodnutí nijak zvláště nezabývalo a opatření k nápravě 1) toto v zásadě ponechalo na úvaze účastníka řízení.

K tvrzení účastníka řízení, dle něhož je výrok napadeného rozhodnutí o uložení nápravných opatření nepřezkoumatelný odvolací orgán konstatuje, že s tímto argumentem se lze částečně ztotožnit. Opatření k nápravě musí obsahovat takové vymezení povinnosti, která je pro jejího adresáta dostatečně jasná a určitá a nevyvolává pochybnosti o tom, co má splnit. Ponechání posouzení skutečnosti, která podmiňuje likvidaci osobních údajů, na účastníkovi řízení, vyvolává pochybnosti o určitosti takto uložených opatření k nápravě.

Dále odvolací orgán odkazuje na ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu, které ukládá, aby v případě zahájení řízení z moci úřední, o něž se v tomto případě jedná, oznámení obsahovalo „*označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*“ Dopis čj. UOOU-07393/15-20 ze dne 29. června 2015, jímž bylo řízení zahájeno, tyto náležitosti částečně obsahuje a současně obsahuje i jistý popis vytykaného jednání. Je ovšem nutné připustit, že předmětný text postrádá jakýkoli přímější nástin konkrétních zvažovaných opatření k nápravě, což by v daném řízení považoval odvolací orgán za vhodné.

Odvolací orgán dále nesouhlasí s tvrzením účastníka řízení, podle něhož by Úřad pro ochranu osobních údajů neměl být příslušný k posuzování ustanovení § 28 zákona č. 373/2011 Sb. a tedy nebyl oprávněn ke konstatování, že došlo k porušení tohoto zákona. V této souvislosti odvolací orgán uvádí, že Úřad pro ochranu osobních údajů podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem (a to jakýmkoli) při zpracování osobních údajů. Má-li tedy předmětné ustanovení vztah ke zpracování osobních údajů, což je v tomto případě nepochybné, je hodnocení jeho dodržování jednoznačně v kompetenci Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Odvolací orgán naopak souhlasí s tvrzením účastníka řízení, podle něhož by mělo být mimo působnost Úřadu pro ochranu osobních údajů direktivní stanovení povinnosti upravit uchování zdravotnické dokumentace právním předpisem. Dle odvolacího orgánu vydání právního předpisu jako opatření k nápravě nemůže být Úřadem pro ochranu osobních údajů vůbec uloženo, neboť je tím zasahováno do zákonodárné (původní i odvozené) pravomoci.

Konečně odvolací orgán konstatuje, že směrnice č. 95/46/ES neobsahuje ustanovení, na něž účastník řízení odkazoval a v tomto smyslu se tedy účastník řízení mýlil. Z druhé strany však lze uvést, že Pracovní skupina pro ochranu údajů zřízená podle článku 29 směrnice č. 95/46/ES vydala „Stanovisko č. 4/2007 k pojmu osobní údaje“, kde se mj. uvádí, že „*vzorky lidských tkání (například krve) jsou zdrojem, z něhož jsou biometrické údaje získávány, ale samy biometrickými údaji nejsou (podobně jako je biometrickým citlivým údajem vzor otisku prstu, avšak nikoliv sám prst). Získávání informací ze vzorků tkání je proto shromažďováním osobních údajů, na které se vztahují pravidla směrnice.*“ Z takto izolovaně podaného závěru, vydaného orgánem, který má „*poradní a nezávislou povahu*“ (viz čl. 29 odst. 1 směrnice č. 95/46/ES), by bylo možno vyvodit, že stopa krve sama o sobě není citlivým údajem. Jinou otázkou však je, do jaké míry byl tento závěr akceptovaný dalšími autoritami, ať vědeckými a zejména justičními, jako např. Evropský soud pro lidská práva anebo Soudní dvůr Evropské unie. S ohledem na kontext tohoto rozhodnutí však odvolací orgán nepovažoval za potřebné se touto záležitostí hlouběji zabývat. Má však za nepochybné, že předmětná kartička je nosičem osobních údajů začleněných do režimu zpracování a jako taková podléhá režimu zákona č. 101/2000 Sb.

Celkově pak odvolací orgán konstatuje, že ačkoli rozhodnutí zrušil a řízení ve vztahu k účastníkovi řízení zastavil, zároveň shledal, že v případě předmětného zpracování osobních údajů zřejmě dochází k porušování povinností stanovených zákonem. Tato porušení se patrně týkají především nedostatečného právního titulu pro zpracování osobních údajů a lhůty uchovávání osobních údajů. Očekává proto, že správní orgán prvního stupně zahájí řízení o uložení opatření k nápravě dle § 40 zákona č. 101/2000 Sb. s příslušnými subjekty v postavení správců osobních údajů a při formulaci opatření k nápravě bude vycházet se stanovisek odvolacího orgánu uvedených v tomto rozhodnutí.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 10. prosince 2015

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková